

Légy hű magadhoz!

Az AMEGA beszélgetőpartnere:

Dr. Virágos Péterné

A Magyar Asztma Nővérek Országos Egyesületének elnök asszonya

– Régóta készülünk erre a beszélgetésre. Miért csak most került rá sor?

– Valóban. Az Amega beszélgetőpartnerei többnyire tudós férfiak. Úgy gondoltam, hogy az én szürke hétköznapjaim kevés embert érdekelnek. Sem külföldi tanulmányút, sem tudományos munkásság, legfeljebb a Szűz-jegyűekre jellemző kitartás és céltudatosság.

– Több mint 40 évet töltött el az egészségügyben, azért ez sem kevés. Honnan indult?

– Falusi lánykaként, igen csekély önbi-zalommal indultam az életnek. A szüleim nagyon féltettek, óvtak, mivel az egyetlen fiútestvérem diftériában meghalt (ő még nem kapott védőoltást). Szerető környezetben nőttem fel, de a szüleim – egyszerű emberek lévén – biztatáson kívül nem sokat tudtak adni nekem.

Édesanyám tanárnőnek szánt, meg is beszélte a dolgot a történelemtanárommal, aki helyeselte az ötletet, hiszen gimnazista koromban több versenyt is megnyertem, jó tanuló voltam. Inkább a humán tárgyak érdekeltek, de a matematikát és a műszaki rajzot is szerettem. A Nagykőrösi Arany János Gimnáziumban „igazi” tanáraink voltak, akik nem csak a tanítást tartották hivatásuknak, hanem a diákok nevelését is. Szigorú kollégiumi keretek között, természetesen magázódva, igen nagy türelemmel foglalkoztak velünk. Gyengébb tanulóknál vagy annál, aki rosszul felelt, természetes volt a különóra, a korrepetálás, minden ellenszolgáltatás nélkül. Taná-

rainkat nagyon tiszteltük, felnéztünk rájuk. Talán éppen azért nem tudtam elképzelni magamat jó tanárként, mert túl magas volt a mérce.

– Miért választotta a védőnői pályát?

– Véletlenül. Akkoriban a felvételi vizsga előtt egy hónapot tanító-védőnő mellett kellett eltölteni, hogy megismerjük ezt a foglalkozást és eldöntsük, hogy valóban ilyen irányú tanulmányokat szeretnénk-e folytatni? Jó módszer volt, ma is tudnám ajánlani. Így szerettem meg ezt a hivatást.

– Kik voltak a tanárai?

– Feltétlenül megemlíteném *Bókay János* professzor nevét, aki a terhességgel, születéssel kapcsolatos csodálatos előadásain túlmenően igen komolyan oktatta a női higiénia szabályait. *Dobszay László* tanár úr a gyermekgyógyászat kiemelkedő egyénisége volt. Tankönyvet nem írtak nekünk, rengeteget kellett jegyzetelni. Sok gyakorlati időt töltöttünk a Péterfy Sándor utcai Kórházban, a János Kórházban, a Heim Pál Gyermekkórházban és a Belügyminisztérium kórházában. Ezenkívül bölcsődében, óvodában, tejkonyhán dolgoztunk és területi védőnői gyakorlaton vettünk részt. A nyári szünet csak egy hónap volt.

– Vidéki lányként hogyan érezte magát Pesten?

– Nagyon élveztem, hiszen korábban minden vágyam az volt, hogy a fővárosba kerüljek. Az Istenhegyi úti kollégiumban is szigorú rend volt, tízen laktunk egy szobában. A tanulás és a munka mellett gyakran jártunk moziba, színházba, a diákjegy nem volt drága. Utó-

lag tudom értékelni, milyen szerencsés voltam: *Latinovits Zoltán, Ruttkai Éva, Mezei Mária, Tomanek Nándor, Somogyvári Rudolf, Básti Lajos, Major Tamás, Sinkovics Imre, Darvas Iván, Bessenyei Ferenc* alakításaiban gyönyörködhettem. Megismertem a várost, rengeteget sétáltunk, kirándultunk a hegyekbe, biztonságban éreztük magunkat, eszünkbe sem jutott, hogy bántalmazhat bennünket valaki.

– Az orvosi pálya nem vonzotta?

– A tanáraink is feltették ezt a kérdést, ami ugyan hízelgő volt, de akkor jobban foglalkoztatott a szerelem, a családalapítás kérdése, nem 35-40 éves korban akartunk gyermeket szülni.

Később a gyermekgyógyász férjem biztatására kedvem lett volna jogot tanulni, esti tagozaton meg tudtam volna szerezni a diplomát. Egészségügyi végzettséggel akkor kevés jogász dicsekedhetett. Lelkes voltam, beszereztem a papírokat, már csak a kerületi főorvos pecsétje hiányzott a jelentkezési lapomról. A fogadtatás kedves volt, a távozás annál lesújtóbb: „Mit képzelsz magára, az állam már kitanított, szerzett egy diplomát! Miért nem becsüli meg ezt a szép hivatást?” „Becsülöm, szépnek is találok – mondtam bátortalanul, zéró alatti önbi-zalommal – de úgy gondolom, hogy például család-jogászként, gyámügyi kérdésekben még többet tudnék segíteni az embereknek.” Egy szóval eltanácsolt a „fura úr”.

Albérletben laktunk, kezdő fizetéseként 1200 forintot kaptam. Vidékre költöttünk, ahol szolgálati lakást adtak, ezzel az intézményes továbbtanulásom az egészségügyi főiskola befejezésével véget is ért. Falun aztán belecseppentem

a munka sűrűjébe, a védőnői státusz mellett a körzeti nővér feladatait is el kellett látnom, nem volt ritka, hogy naponta 25-30 családnál is megfordultam, gyalogosan, illetve kerékpárral! Különösen télen volt problémás a közlekedés, előfordult, hogy a mentőautó is elakadt a szülő kismamával.

– **Mi volt a legemlékezetesebb esemény?**

– Volt néhány „sztori”, ami többször eszembe jut. Nagy izgalom volt, amikor egy 4 éves kisfiú babot dugott az orrába, amit igen nehezen, de sikerült eltávolítanom. Vagy egy másik, amikor a tempom felújításakor egy munkás leesett a toronyból, úgy 8-10 méteres magasságból. A férjem éppen betegnél volt – mobiltelefon nem létezett – egyedül kellett intézkednem. Elláttam a beteget, mentőt hívtam, és valószínűleg jobban meg voltam ijedve, mint maga a páciens, aki egy hét múlva, néhány szál kerti virággal a kezében megjelent a rendelőben köszönetet mondani. Már meg sem ismertem, de nagyon meghatódtam...

– **Az eltelt évek alatt sok tapasztalatot szerzett. Meg voltak elégedve a munkájával?**

– Úgy érzem igen, bár inkább a főnökeimet kellene megkérdezni! A preventív munkát mindig fontosnak éreztem, falun sok sikerélményben volt részem. A körzetemben és a hozzám tartozó gyermekintézményekben a védőoltási mutató mindig 100% volt.

10 évig dolgoztam területen, 10 évig kardiológiai szakrendelőben, 20 évig pedig a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kórház II. Gyermekosztályán. A területi betegellátás mellett az osztály profilja a pulmonológia és a gasztroenterológia volt. Védőnőként így kerültem szoros kapcsolatba a légzőszervi és az allergológiai esetekkel. *Dolinay Tamás* főorvos mindig is fontosnak tartotta a szakmai kapcsolatok ápolását úgy országos, mint megyei szinten, számos kongresszust szerveztünk közösen. Helyi egyesületet alapítottunk és évekig részt vettem például a megyei MSZSZ-ben is.

– **Mit is jelent ez konkrétan?**

– Ez a Mozgó Szakorvosi Szolgálat. Azokon a kistélepüléseken, ahol nincs

gyermekorvos, havonta egy alkalommal kiszáll a megyei gyermekgyógyász főorvos és a helyi körzeti orvossal (későbbi nevén a háziórvossal), valamint a védőnővel közösen tanácsadói, konziliáriusi teendőket lát el. Nagyon hasznosnak és fontosnak éreztem ezeket a látogatásokat, hiszen így napi kapcsolatban voltunk a területen dolgozó munkatársakkal. A munkaidőbe persze ez sem mindig fért bele, de ez a hivatás sosem a pénzről szólt.

Mindig kaptam plusz-munkát, plusz-feladatot, oktattam az egészségügyi főiskolán, gyakorlatra hozzánk jártak a védőnő hallgatók, együtt főztünk, sütöttük a diétás süteményeket, segitettem a szakdolgozatok elkészítésében, előadásokat tartottam, időnként szakmai folyóiratokban jelentek meg írásaim.

Régebben a munkahelyi vezetőnek volt módja jutalmazni a dolgozókat, és miniszteri dicséretben is részesültem.

Legbüszkébb azonban a Magyar Tüdőgyógyász Társaság által adott oklevélre vagyok, melyben megköszönik a „hazai tüdőgyógyászat fejlődéséért végzett tevékenységemet”.

– **15 évvel ezelőtt jutott el Mosdósa...**

– Igen. Most már közel 16 éve annak, hogy közelebbi ismeretséget kötöttem *Berta Gyula* főorvossal, *Gyurkovits Kálmán* professzorral és *Rónai Zoltán* doktorral a Mosdósi Kórházban. Hallgatóként vettem részt a második „asthma nurse” tanfolyamon, majd közvetlenül ezután együtt dolgoztunk egy európai „asthma project”-ben. Hosszabb beszélgetések kapcsán vetődött fel az asztma nővér egyesület alapításának gondolata. Innen számíthatjuk a MANO születését. A Nyíregyházi Jósa András Kórház akkori vezetése segítségemre volt, és helyet biztosított a tanfolyamok szervezéséhez.

Végül is három dolog kísérte végig az életemet: a tanítás (továbbképzés, oktatás-szervezés), az egyesületi munka, ami megkövetel bizonyos jogi ismereteket, valamint a karitatív tevékenység, az együttérzés, a segíteni akarás szándéka.

Az egyesületi munka, a továbbképzések és kongresszusok során számos nagy tudású tüdőgyógyással kerültem

kapcsolatba, sokat tanultam tőlük és „rám ragadt” a szakma szeretete, legalábbis ami az asztmás és az allergiás betegek ellátását érinti. Hiszen mára elmondhatom, hogy az ország minden táján találkozom a regionális továbbképzéseken asztma nővérekkel, akiknek többsége a tüdőgondozó intézetekben tevékenykedik. Munkájukat tisztességesen végzik, pedig nem kényezteti őket az élet. Azt látom, hogy az egészségügy ezen szeglete még nem üzletiesedett el annyira, még mindig megtalálhatók a szakmai alázat és az elkötelezettség bizonyos jegyei. Nem véletlenül alakult úgy az életem, hogy immár két éve én is a Dél-Pesti Kórház Tüdőgondozó Intézetében vállaltam munkát, ahol szívesen fogadtak és jól érzem magam.

– **Mi maradt ki eddig az életéből?**

– A nyelvtanulás, melynek a hiányát nemcsak magánemberként érzem, hanem az egyesület működtetése szempontjából is: sajnos nem sikerült jól működő külföldi kapcsolatokat kiépítenünk. A másik dolog a gépkocsivezetés, de azt nem sajnálom annyira.

– **A szabadidejében mivel foglalkozik legszívesebben?**

– Szabadidőm nagy részét lefoglalja az egyesületi munka. De szívesen járok moziba, színházba és szeretek olvasni.

– **A kedvenc olvasmányok?**

– Vegyesen. Imádom *Romhányi* szövegét, a kedvencem Dr. Bubó, a tudós orvos. Szeretem *Arany János* ódáit, *Jókai* könyveit, *Ady Endre*, *Áprily Lajos* verseit. Nemrég fejeztem be *Dumas* „Egy orvos feljegyzései” című művét. Teljesen véletlen, hogy az *Alexandre Dumas* életéről szóló filmet is nemrég láthattuk a mozikban. Még hasznom is származott a régi irodalom felelevenítéséből, mert a bemutató előadáson feltett kérdésekre válaszolva nyertem egy szép könyvet. Mostanában pedig *Thomas Mann* szórakoztat. A modernebb irodalomból *Dan Brown* és *Coelho* írásait említeném. Kedvenc újságom a *Nők Lapja*. Néha rejtvényt fejtek és összeülünk egy-egy kártyapartira a barátainkkal, nyáron benevezünk egy hosszabb kirándulásra vagy utazásra.

– **Ki segíti a munkájában?**

– Sok biztatást kapok az egyesület tagjaitól, úgy érzem, hogy bizalommal fordulnak felém. Az egyesület szakmai tanácsadó testülete szintén jó tanácsokkal lát el a közösségi munkát illetően. Sok bátorítást kapok *Berta Gyula*, *Uhereczky Gábor* és *Rónai Zoltán* főorvosoktól is. Segítségünkre vannak azon intézmények professzorai, főorvosai, melyek helyet adnak az asztma nővér tanfolyamainknak, de nem feledkezhetünk meg azokról a gyógyszercégekről sem, akik évek óta anyagi és erkölcsi támogatást is nyújtanak, és velem együtt szurkolnak egy-egy rendezvény sikeres lebonyolításáért.

Sajnos egyre kevesebb támogatónk van, és még az is lehet, hogy vissza kell lépnünk a kezdetekhez, amikor a saját magunk által készített szendvicsekből állt a „fogadás” a kórház ebédlőjében. A magam részéről ebbe is beletörődöm, hiszen a magánéletemben is előfordult már, hogy egyszer a béka alsó feléhez közeledtem, máskor meg kicsit feljebb jutottam. Kérdés, hogy a tagság és az előadók kitartanak-e mellettünk, ha szegényebbek leszünk.

– **Ki segít még?**

– 15 év után bevallhatom, hogy három Oroszlán-jegyben született férfi áll mellettem: a párom, a fiam és az egyesület szakmai társelnöke, Rónai doktor.

– **Mit üzen a fiatalabb kolléganőknek?**

– Nem üzenek újdonságot, hű maradok önmagamhoz: az eddigi pályafutásom üzenete is az volt, hogy a választott hivatásunk nagyon szép és nőies. A nehézségeit próbáljuk könnyíteni és színebbé, érdekesebbé tenni az egyesületi munkán keresztül.

Talán egy hasznos tanács a mai világban: ne vállaljanak fel olyan terheket (például hiteleket), melyek tönkreteszik az életüket, melyek visszafizetésére nincs reális esély, és nagyon alaposan tájékozódjanak. Ugyanakkor legyenek kitartóak, ne ijedjenek meg az új feladatoktól, mert mindig van segítség és a feladatok megoldása közben tanulunk, általuk többek leszünk. □